

De l'autora best-seller internacional i fenomen de TikTok

ALI HAZELWOOD

CAIGUDA LLIURE

fanbooks

ALI
HAZELWOOD

CAIGUDA LLIVRE

Traducció de Núria Parés Sellarès

Fanbooks

Títol original: *Deep End*

© Ali Hazelwood, 2025

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2025

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: març del 2025

ISBN: 978-84-10028-37-1

Dipòsit legal: B. 3.541-2025

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre procedeix de boscs gestionats de forma sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

CAPÍTOL 1

La cosa que temo més del tercer curs comença un dimecres al matí, un parell de setmanes abans de l'inici del trimestre de tardor. Ho tinc escrit al calendari de Google, a l'espai entre les deu i les onze, una única paraula que pesa més que la suma de les seves lletres.

Teràpia.

—Això és una mica inusual —em diu la Sam en la nostra primera reunió, sense cap indici de crítica o curiositat en el to de veu. Sembla que domina la neutralitat en totes les facetes de la seva vida: el vestit jaqueta beix, l'encaixada suau de mans, l'aspecte elegant i atemporal que la situa en algun lloc entre els quaranta i els setanta anys. És massa aviat encara per voler ser com ella?—. Tenia la impressió que Stanford Athletics disposava del seu propi equip de psicòlegs esportius autoritzats.

—Sí, és que el tenen —contesto, i deixo que els meus ulls recorrin les parets del despatx. Els diplomes superen en nombre les fotografies personals per quatre a zero. És possible que la Sam i jo ja siguem la mateixa persona—. I són genials. He treballat amb ells durant els últims mesos, però... —Aronso les espatlles amb l'esperança de transmetre que és culpa meva si no funciona—. Fa uns quants anys vaig tenir uns problemes, però no relacionats amb el salt de palanca. En aquell moment, la teràpia cognitiva conductual em va funcionar bé. En vam parlar amb l'entrenador, i com que és la teva especia-

litat, vaig decidir venir a Teràpia Avançada. —Somric com si tingués plena confiança en aquest pla. Tant de bo.

—Entesos. I en el passat, quan vas fer teràpia cognitiva conductual, quins problemes...

—Res a veure amb l'esport. Eren... coses de família. La relació amb el meu pare. Però ara ja està tot resolt, això.

—M'adono que he parlat una mica massa ràpid, i espero que la Sam qüestionï el que òbviament és una veritat a mitges, però simplement se'm queda mirant, avaluant-me, amb un posat agressiu.

Molta atenció i tota concentrada en la meva persona. Em remoc a la cadira, i noto el lleu dolor que sempre tinc als músculs. La seva presència no és exactament tranquil·litzadora, però soc aquí perquè m'arreglin, no perquè em calmin.

—D'acord —diu finalment. Beneïda teràpia cognitiva conductual i la seva efectivitat. *Hi ha una cosa que fas que no és bona per a tu. Jo t'ensenyaré a no fer-ho, la teva assegurança m'ho pagarà, i després cadascú continuarà pel seu camí i santes pasqües. Curarem el teu trauma. Els mocadors els poso jo*—. Només perquè quedi clar, Scarlett, tu vols ser aquí?

Assenteixo amb èmfasi. Potser no desitjo l'agonia que comporta exposar els trossets vulnerables de la meva ànima, però no soc com el típic detectiu que es nega a anar al psiquiatre en una sèrie policial dels anys vuitanta. La teràpia és un privilegi. Tinc sort de poder-ne fer. I sobretot ho necessito.

—He d'admetre que no sé gaire res sobre el salt de palanca. Sembla una disciplina molt complexa.

—Ho és. —Molts esports de competició requereixen un delicat equilibri entre força física i psicològica, però el salt de palanca... és sens dubte el més dur de tots.

—Tens ganes d'explicar-me en què consisteix?

—Esclar. —M'aclareixo la gola, em miro els pantalons de xandall i la samarreta de compressió. Negre i vermell cirera.

Equip de natació i salt de Stanford: Fear the Tree. Qui dissenya l'equip sens dubte vol que la nostra identitat es redueixi al rendiment esportiu. *No ho oblidis mai: ets el que puntues*—. Saltem d'una palanca o d'un trampolí. Ens submergim en piscines. Fem acrobàcies entremig.

Ho dic per fer-li gràcia, però es veu que la Sam no és propensa a les bromes.

—M'imagino que hi ha alguna cosa més, oi?

—Un munt de normes. —Però no la vull avorrir ni ser una pacient difícil—. Soc una atleta de la Divisió 1 de la National Collegiate Athletic Association (l'NCAA). Participo en dues categories. Una és la de trampolí, aquella planxa de fibra de vidre que rebota... —Imito el moviment amunt i avall amb la mà—. Fa uns tres metres d'altura. —*Tan alt com un estruç*, em recorda la veu de l'entrenador.

—I l'altra categoria?

—La palanca. Que fa deu metres d'altura. —Com dues girafes.

—No rebota?

—És estàtica.

Fa un sorollet d'assentiment.

—La puntuació funciona com en la gimnàstica?

—Més o menys. Hi ha un jurat que busca els errors i resta punts en conseqüència.

—I quants salts fas en cada competició?

—Depèn. I no..., en realitat no es tracta de quants. —Em mossego l'interior de la galta. La Sam em deixa prendre el meu temps, però continua atenta—. Es tracta del grup.

—Del grup?

—Del... tipus de salt, per dir-ho d'alguna manera.

—I quants grups hi ha?

—Sis en total. —Jugo amb la punta de la cua de cavall—. Endavant. Endarrere. Invers. Tirabuixó. Fent la vertical.

—Caram. I al teu correu em deies que t'estaves recuperant d'una lesió, oi?

La teràpia és un privilegi. Però no m'agrada.

—Exacte.

—Quan te la vas fer?

—Fa quinze mesos. A finals de primer. —Tanco els punys sota les cuixes mentre espero que em demani pels detalls truculents, preparada per recitar-ne la llista.

Però la Sam no m'ho pregunta.

—M'has dit que hi ha sis grups de salts, oi?

—Sí. —Em sorprèn el canvi de tema, i jo ja havia abaixat la guàrdia.

És un pas en fals de proporcions catastròfiques.

—I aquesta lesió que et vas fer, Scarlett..., té alguna cosa a veure amb el fet que només me n'has dit cinc?

CAPÍTOL 2

—Ho tens molt fotut —diu la Maryam durant la primera setmana de classe, i l'única cosa que puc pensar més enllà de la desesperació que em brunzeix a les orelles és que em mereixo una mica més d'amabilitat per part de la meva companya d'habitació. L'he ajudat a netejar un munt de taques de sang de les samarretes de lluita lliure, de debò que no em pot mostrar més compassió? O menys desaprovació d'una manera més tàcita?

—Soc una mica alemanya —replico—. La meva mare va néixer allà. Hauria de ser bona en això.

—La teva mare es va morir quan tenies dos anys, Vandy. I la teva madrastra, que et va educar, és de Bumfuck, Mississipí.

És dur. Però veritat.

—La meva composició genètica...

—És irrellevant i no et predisposa a aprovar l'alemany —diu, amb el desdeny d'una persona que ha crescut bilingüe. Ara mateix no recordo quina part del cervell controla la capacitat d'aprendre idiomes, però la seva gira meravellosament com una turbina. Una excel·lent font d'energia renovable preparada per alimentar un petit país europeu.

I mentrestant, jo em queixo:

—No soc bona en aquestes coses. —I per què ho hauria de ser?—. És absurd que les facultats de Medicina exigeixin un idioma estranger.

—No, no ho és. Imagina't que decideixes fer-te de Metges Sense Fronteres i la teva capacitat per salvar una vida depèn de saber si «el bisturí» és femení o masculí.

Em grato el coll.

—*Die Skalpellen?*

—*Pam*, pacient mort. —La Maryam branda el cap—. Ho tens fotut, nena.

Una mica per culpa del meu orientador acadèmic. «Primer fes el curs preparatori d'ingrés a Medicina», em va dir. «Necessitaràs aquests coneixements per aprovar l'examen d'admissió a la Facultat de Medicina, va afegir. És la decisió correcta», va concloure.

I jo li vaig fer cas. Perquè sempre m'ha agradat estar fins al capdamunt de feina. Perquè soc una estudiant atleta, i el meu horari és una barreja entre una torre de blocs de Lego i un tutorial de shibari. Espontaneïtat? Només si s'ha acordat prèviament. Em vaig traçar un pla de quinze anys el dia que em vaig graduar a l'institut, i sempre he tingut la intenció de complir-lo: més d'un títol de l'NCAA, Facultat de Medicina, especialitat en ortopèdia, compromís i matrimoni, felicitat obligatòria.

Evidentment, vaig espatllar aquest pla quan vaig incloure assignatures de química i biologia en els meus crèdits de primer i segon, sense tenir en compte que les ciències no han sigut mai el meu fort. I ara que començo tercer, el meu GPA està que trontolla. Psicologia és una assignatura alarmantment imprecisa. El datiu alemany turmenta els meus pitjors malsons. A la classe de redacció en llengua anglesa volen que elabori arguments convincents sobre temes elusius i complicats: la poesia, l'ètica del control de plagues, el mandat màxim per als funcionaris del Govern, existeixen les persones quan no les podem veure?

Per a mi és molt més fàcil quan les coses són clares i defi-

nides. Blanc i negre, correcte i incorrecte, amb base de carboni i inorgànic. Però aquest any és un cúmul de tons grisos escampats per tot arreu, amb una taca enorme de llengua alemanya de nivell 1 just al mig.

Sempre he sigut una estudiant atleta d'excel·lents. Tenia el control de tot. Vivia buscant l'excel·lència. Però ara mateix només intento evitar errors explosius. No seria meravellós aconseguir no decebre constantment les persones del meu voltant?

—Canvia't a un altre idioma —em suggereix la Maryam, com si jo no hagués explorat totes les vies d'escapament.

—No puc. El meu horari és com una teulada: totes les teules encaixen les unes amb les altres. —Com per exemple l'entrenament del matí. La pràctica de la tarda. Qualsevol de l'altre milió d'activitats per les quals Stanford em va acceptar. I se suposa que aquest serà el curs en què assolixi el meu màxim potencial atlètic. Si és que encara en tinc, esclar. Si és que n'he tingut mai.

Però bé devia semblar que tenia potencial, quan anava a l'institut de Bumfuck (Missouri, però ja he desistit de corregir la Maryam). Mitja dotzena d'entrenadors de la Divisió 1 es clavaven empentes per atraure'm a les seves facultats, perquè jo era una exatleta olímpica juvenil, membre de l'equip nacional i medallista mundial juvenil. Vaja, un fitxatge top. Tots els entrenadors que havia tingut des dels sis anys no havien fet res més que enredar-me amb afalacs: «Ets la millor en això, Vandy». «Faràs grans coses a la vida, Vandy». «Ets una jove promesa del salt de palanca, Vandy». I jo em vaig delectar amb aquests afalacs fins que vaig arribar a la universitat i finalment em van fer tocar de peus a terra.

De fet, amb prou feines m'aguantava dreta.

El meu cervell deu haver decidit fer-me un favor, perquè no tinc cap record dels trenta segons que em van canviar la

vida. Afortunadament, està tot gravat en una cinta per a qui ho vulgui veure, perquè va ser a la final de salt de palanca de l'NCAA. Fins i tot hi ha els comentaris enregistrats.

«I aquesta és Scarlett Vandermeer, de la Universitat de Stanford, bronze olímpic juvenil. Definitivament la gran revelació de la temporada, i a punt de batre un nou rècord de palanca. Abans d'aquest salt, esclar.

»Sí, estava intentant un salt endins en picat amb dos mortals i mig que ha aconseguit perfectament aquest matí a les preliminars. De fet, ha obtingut vuits i nous. Però aquesta vegada alguna cosa ha sortit malament des del començament».

Sempre fan mal d'escoltar.

«Sí, definitivament ha sigut un salt fallit: això serà un zero de puntuació per part del jurat. A més, ha entrat a l'aigua en l'angle equivocat, però mantenim l'esperança que no hagi pres mal».

A la qual cosa el meu cos va dir: *que es foti l'esperança.*

És curiós, però curiós d'una manera que no fa gens de gràcia. Recordo clarament la ira —contra l'aigua, contra mi mateixa, contra el meu cos—, però no recordo el dolor. Al vídeo, la noia que surt coixejant de la piscina és una doble que em va robar el cos. La llarga trena que baixa per sobre del seu banyador vermell pertany a una impostora. I els clotets quan dibuixa un somriure? Un misteri. I per què el petit espai que té entremig de les dents del davant s'assembla tant al meu? La càmera segueix sense pietat el seu caminar atordit, fins i tot quan l'entrenador Sima i els seus assistents corren a ajudar-la.

«Vandy, estàs bé?».

La resposta és intel·ligible, però a l'entrenador li encanta explicar la història de com la noia va dir: «Sí, però necessitaré un ibuprofèn abans del pròxim salt».

I resulta que tenia raó. Li faria molta falta un ibuprofèn abans del pròxim salt. I cirurgia. I rehabilitació. El balanç final?

Commoció cerebral.

Timpà perforat.

Contractura cervical.

Ruptura del làbrum de l'espalla esquerra.

Contusió pulmonar.

Esquinç del canell.

Esquinç del turmell.

Em noto un pes feixuc i viscos a dins del pit cada vegada que veig el vídeo i m'imagino com deu haver patit aquella noia, fins que recordo que aquella noia soc jo.

No hi ha ni un sol noi amb qui hagi fet *match* en una aplicació de cites que no m'hagi preguntat: «El salt de palanca és més o menys el mateix que nedar, oi?». Però igual que la boxa, l'hoquei sobre gel i el lacrosse, el salt de palanca és un esport de contacte. Cada vegada que entrem a l'aigua, l'impacte ens travessa l'esquelet, els músculs, els òrgans interns.

Sí, ja es poden morir d'enveja, els de la lliga de futbol americà.

—T'has de preparar per a la possibilitat molt real que no puguis tornar a fer mai més salt de palanca —em va dir la Barb abans de l'operació. És molt difícil ignorar el que et diu la teva madrastra, com si només fos un comentari pessimista, quan resulta que és una brillant cirurgiana ortopèdica—. Només volem que l'espalla recuperi la mobilitat total.

—Ja ho sé —vaig dir, i vaig plorar com una criatura, primer entre els seus braços, i després tota sola al llit.

Però la Barb havia sigut massa cautelosa, i jo vaig tenir sort. Va resultar que la recuperació entrava dins del que era possible. Em vaig retirar de la competició durant el segon any d'universitat. Vaig fer repòs. Em vaig prendre la medicació. Vaig seguir la dieta antiinflamatòria. Em vaig centrar en la fisioteràpia, els estiraments i la rehabilitació amb el mateix entusiasme que una monja quan diu les seves pregàries

nocturnes. Visualitzava els meus salts, em ressentia dels meus mals, anava a l'entrenament de totes maneres i mirava com s'entrenava la resta de l'equip, amb l'olor de clor enganxada al nas, el blau brillant de la piscina a tan sols uns metres dels meus peus, i alhora tan lluny.

Fins que, fa dos mesos, em van donar el vistiplau per entrenar-me. I ha sigut...

Bé. Hi ha un motiu pel qual vaig al psicòleg.

—Crec que tinc una idea per solucionar el teu problema amb l'idioma estranger.

Miro la Maryam amb desconfiança, però tot i així m'inclino endavant, tota orelles i ulls i esperança.

—Ara em diràs que em faci un bany d'àcid, oi?

—Escolta'm: llatí.

M'aixeco.

—Me n'he d'anar.

—Pensa en com et serà d'útil quan Metges Sense Fronteres t'envii a l'antiga Roma!

Tanco amb un cop de porta i vaig cap a l'entrenament quaranta minuts abans d'hora, només per evitar estomacar la meva companya d'habitació.

Ens van aparellar durant el primer any, i malgrat la increïble mesquinesa de la Maryam i la meva incapacitat per substituir els rotllos de paper de vàter quan s'acaben, ara ja no estem disposades a viure separades. L'any passat ens vam traslladar (voluntàriament?) a un pis fora del campus, i vam renovar (voluntàriament?) el contracte, condemnant-nos a viure juntes vint-i-quatre mesos més. La veritat és que estar juntes és simple i requereix poc esforç emocional per part de totes dues. I quan ets com jo (una perfeccionista orientada a objectius, centrada en el control i a assolir grans èxits), trobar algú com la Maryam és un regal.

No és un bon regal, però l'accepto.

L'Avery Aquatic Center és la millor instal·lació on m'he entrenat mai. És completament a l'aire lliure, amb quatre piscines i una torre de salts, i és on s'entrenen tots els equips aquàtics de Stanford. Avui, el vestidor femení per sort està molt silenciós. És una estona inusual: els nedadors ja s'estan entrenant i els saltadors encara no han arribat. Als jugadors de waterpolo els van exiliar no fa gaire a un altre edifici, i es van vessar moltes llàgrimes d'agraïment.

Em poso el banyador. Uns pantalons curts i una samarreta a sobre. Activo l'alarma al mòbil i m'assec a l'incòmode banc de fusta per sospesar les meves opcions de vida. Exactament deu minuts després el mòbil em vibra, i m'aixeco sense haver aconseguit veure res clar ni tenir pau interior. Mentre em dirigeixo a la bugaderia per agafar una tovallola neta, sento una veu familiar.

—...no funciona —diu la Penelope.

És al passadís, a pocs metres de distància, però no em veu.

—En absolut —continua, entre llàgrimes. Perquè plora igual que en aquella competició dual que vam fer a Utah i a ella li va sortir malament un salt endavant en picat, va caure de planxa com un esquírol i va passar de la primera posició a la novena—. No pas per a nosaltres.

Ara se la nota més tranquil·la, menys angoixada. En Lukas Blomqvist està dret al davant de la Pen, amb el pit nu i els braços encreuats, unes ulleres al voltant del coll i un casquet penjant dels dits. Deu haver acabat l'entrenament ara mateix, perquè encara goteja. La lleu arruga de l'entrecella és difícil d'interpretar: podria ser una mirada sorruda o una cara sueca en repòs. No sento el que diu, però és igual, perquè la Pen l'interromp.

—...no hi ha cap motiu per a això, si...

Una altra resposta intensa i greu. Me'n vaig. No n'he de fer res, d'aquesta conversa. I no em fa pas tanta falta, la tovallola.

—És el millor per a tots dos. —La Pen se li acosta més—. I ho saps.

En Blomqvist respira fondo i les espatlles llueints se li eleven i el fan semblar encara més alt. M'adono de la tensió de la seva mandíbula, de la sobtada inclinació del cap, del manyo de músculs del braç.

Amenaçador. Intimidador. Aterridor. Això és el que és. Al seu costat, la Pen sembla petita i inquieta, i el meu cervell reacciona de cop.

Se me'n fot si no n'he de fer res, de la conversa. M'acosto cap allà i miro en Blomqvist amb els ulls entretancats. Noto que els dits em tremolen, o sigui que tanco els punys als costats, i tot i que segurament ell és quatre vegades més fort que la Pen i jo juntes, i tot i que és una idea horrible, pregunto:

—Pen, va tot bé?

CAPÍTOL 3

La meua veu ressona contra les rajoles de terra. La Pen i en Lukas em miren igual de desconcertats.

Jo m'empasso la saliva i m'obligo a preguntar de nou:

—Necessites res, Pen?

—Vandy? No sabia que eres... —Fa un lleu somriure i una expressió de perplexitat. Després es deu adonar de la mala cara amb què miro en Lukas, perquè obre molt els ulls i diu: Mare meua... oh, no. No estava pas..., només estàvem... —Fa una rialleta entretallada i mira el seu nòvio per compartir la gràcia d'aquell malentès.

Però en Lukas em mira fixament.

—No pateixis, va tot bé, Scarlett —diu.

No em sento precisament inclinada a creure-me'l, però no sona ofès, ni molest ni tan sols enfadat per la meua òbvia suposició que ell representa un perill per a la Pen.

A més, sembla que sap el meu nom. Tot i que soc la Vandy per a tota la comunitat esportiva des que tenia sis anys. Fascinant.

—No volia pas molestar —dic, sense gens de penediment. Potser soc hipersensible amb les situacions com aquesta (d'acord, soc un manyoc d'hipersensibilitats diverses), però tinc els meus motius, i prefereixo fer el ridícul i pecar de precaució que no pas... l'alternativa que sigui—. Només em volia assegurar que...

—Ja ho sé —diu en Lukas en veu baixa, amb la mirada blava encara clavada en la meva—. Gràcies per preocupar-te per la Pen.

El lleu elogi en el seu to de veu fa que la meva ment pateixi un curtcircuit instantani. Quan em recupero, està fent una carícia afectuosa a l'espatlla de la Pen i després se'n va fregant-me el braç quan passa pel meu costat. Segueixo el joc dels músculs de la seva ampla esquena fins que gira a la cantonada, el pèl moixí de la nuca, les línies de tinta que s'ondulen a la seva espatlla esquerra i li baixen cargolant-se cap al braç. El tatuatge forma tota una màniga, però no acabo de veure què és. Arbres, potser?

—Merda —diu la Pen.

Em giro i veig que s'està passant una mà per la cara.

Definitivament m'he excedit.

—Ho sento. No volia pas ficar-me on no em demanen...

—No és per tu, Vandy. —Té els ulls verds negats, a punt de desbordar-se. Jo estava completament disposada a ser l'escut de la Pen arribat el cas, però aconseguir que no plori? Dubto que me'n surti.

—Vols... vols que truqui a la Victoria? —Totes dues són estudiants d'últim any, i ella és la millor amiga de la Pen a l'equip. No hem fet gaire pinya: les bessones estan molt pendents l'una de l'altra, i jo amb prou feines hi he sigut—. O vols que li digui a en Lukas que torni?

—Trucar-me per què? —Apareix la Victoria amb ulleres de sol d'aviador. Batut violeta. I aquest *mullet* arrissat i fosc que hauria de ser una aberració li queda espectacular—. Ja us vaig dir que jo no seria còmplice de l'assassinat de més aranyes... Què coi...?

Tot passa molt ràpid. La Pen es posa a plorar a raig. La Victoria fa un crit d'espant. Les veus de l'equip de waterpolo omplen el passadís. I abans que jo pugui excusar-me pel

que sigui que passa, totes tres entrem esperitades en una sala d'equipament.

La porta es tanca de cop darrere la Victoria.

—Què coi ha passat?

Alternava la mirada entre la Pen (amb preocupació) i jo (amb... odi?), i de sobte sento una guspira de compassió per en Lukas. Al capdavant, potser la gent no hauria d'anar llançant males mirades indiscriminadament als altres.

—M'estava barallant amb en Luk. —La Pen s'eixuga la galta amb el dors de la mà.

—Oh, reina. Per què?

—Ja us deixo soles —mussito, mentre agafo el pom de la porta.

Els dits de la Pen es posen sobre la meua mà.

—No, queda't. No vull que et pensis que en Luk seria capaç de... —Respira fondo. Moc els peus amb neguit i penso amb anhel en el vestidor, en una banyera amb sals Epsom, en una esgarrifosa fàbrica de nines de porcellana, qualsevol lloc excepte aquí i ara—. Mai no es posaria violent ni desagradable. És la millor persona que he conegut... Però estàvem a mig...

—Mare meua. Estaves tallant amb ell? —pregunta la Victoria, amb molt poc tacte.

No n'he de fer res. No n'he de fer res. Definitivament, no n'he de fer res.

Però la Pen assenteix, plorosa.

—Escolta. —La Victoria sospira, com si ja haguessin passat abans per això—. Nena. Reina. Ho entenc, tu i en Lukas heu estat junts des que teníeu dotze anys...

—Quinze.

—...i us vau desvirgar l'un a l'altre, i ara tu et preguntes: com deu ser una polla sense circumcidat?

Un sanglot.

—De fet, a Suècia la majoria de gent no...

—Deixa-ho córrer. La qüestió és... què collons fas?

Sempre m'ha encantat la sinceritat de la Victoria, però això ho trobo una mica dur. I la Pen hi deu estar d'acord, perquè el plor es converteix en un front arrugat.

—Se suposa que m'has de fer costat.

—I te'n faig. Soc una persona que et fa costat i que ha estat a l'escenari de les cites durant els últims dos anys, i ja et dic jo que no et convé perdre aquest home. Hi ha un munt d'imbècils allà a fora, i en Lukas és un tio intel·ligent, decent i atractiu que abaixa la tapa del vàter i encara no ha contret la malaltia francesa. Això és molt més inusual del que et penses.

—Però no soc feliç. I ell tampoc obté el que vol d'aquesta relació.

—Pen. Vinga. Si ell et digués que està d'acord a no fer aquestes coses...

—S'està adaptant. Tal com jo m'estic adaptant. Si continuem junts, ens casarem, tindrem una casa en un barri residencial i dos coma cinc fills bilingües, i sempre em preguntaré què ens vam perdre. No sabré què és ser jove i lliure, i ell estarà amargat perquè va haver de renunciar a tot aquest rotllo *kink*, com assotar la gent i lligar-la i ordenar-li el que ha de fer.

Em quedo glaçada. Realment no hauria de ser aquí, però no puc marxar, perquè noto que els peus em pesen una tona i cada gota de sang que tinc al cos se m'ha concentrat a les galtes.

—Ho entenc. —La Victoria està exasperada—. Però has de decidir...

Un cop fort a la porta. Totes tres ens espantem.

—Ei? Hi ha algú aquí?

La Victoria crida:

—Sí, un moment!

—M'he descuidat la bossa amb l'equip, o sigui que si podeu traslladar l'orgia a les dutxes...

La Victoria gira els ulls en blanc i obre la porta. Passem pel costat de la noia de l'equip: la Victoria amb una expressió desafiadora, la Pen encara amb alguna llàgrima perduda, i jo negant-me rotundament a establir contacte visual amb ella. Podrien haver reprès la conversa, però les bessones se'ns acosten pel passadís.

—On éreu? —pregunta la Bella.

Entro en pànic, però la Victoria s'inventa alguna cosa improvisada sobre una tovallola perduda, perquè per a ella dir una mentida no requereix dos o tres dies de preparació, i totes juntes anem a fer l'escalfament, com una gran família feliç.

Encara estic enrojolada. Conscient del pols accelerat. Dins del meu cap giren tots els engranatges. L'única cosa que puc pensar és: la Pen sempre ha sigut molt amable amb mi.

Després de la meva tercera operació, quan la Barb no es podia agafar més d'una setmana de festa sense que es col·lapsés la seva consulta i tot l'hospital, la Pen em venia a veure cada dia. «Per assegurar-me que la teva companya d'habitació no està fent cinturons amb la teva pell», deia picant-me l'ullet, però és una persona afectuosa per naturalesa. I també hi ha la vegada que se'm va asseure al costat després de la meva primera competició dual i em va recordar que uns quants salts amb molts esquitxos no em convertien en una mala saltadora, que a vegades tenim moltes preocupacions al cap, que a ella també li havia passat de pensar en tantes coses que la palanca es converteix en una corda fluixa i tu, en un narrador poc fiable. Aquell moment en què la concentració se't dissol en pànic i el salt surt irremeiablement malament abans de començar.

Havia significat molt per a mi, durant la tardor de primer. Tot era nou i diferent i molt gran, però la Penelope Ross, medallista mundial i panamericana, campiona de l'NCAA, em va donar la mà i em va dir que ella se sentia com jo.

Penso en tot això mentre fem Pilates, durant l'entrenament sobre pista i mentre pujo les infinites escales de la torre de la palanca. Hi penso mentre estiro tots els músculs del cos, posant una cura especial en el de l'espatlla, la que tots els metges insisteixen a dir-me que està curada, però que en els meus malsons es trenca com una copa de xampany almenys dos cops cada setmana.

Quan acabem l'entrenament, ja he pres una decisió. I mentre la resta de l'equip xerra al vestidor, m'acosto a la Pen, respiro fondo i li pregunto:

—Podem anar a fer un cafè després? Només tu i jo.